

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a Séra Ügyvédi Iroda, dr. Séra Róbert ügyvéd által képviselt felperesnek, a Réti & Réti Ügyvédi Iroda, dr. Réti Sándor ügyvéd által képviselt I. rendű, és II. rendű alperesek ellen, megbízási szerződésből eredő elszámolás iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2010. december 7. napján meghozott, 6.G.41.103/2008/24. számú közbenső ítélete ellen, az alperesek részéről 25. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

k ö z b e n s ő í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét helybenhagyva, az abban foglaltak helyett az alábbiak szerint rendelkezik:

Megállapítja, hogy az alperesek felelősséggel tartoznak a felperes és az I. rendű alperes között 2007. júniusában létrejött megbízási szerződésből származó kötelezettségek teljesítéséért.

A közbenső ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes műszaki cikkek gyűjtőfuvarban történő házhozszállításával foglalkozik. Az I. rendű alperes 2007. júniusától kezdődően, a felperes megbízása alapján, a szállítások megszervezésével kapcsolatos logisztikai tevékenységet végzett a felperes számára. Az I. rendű alperes részéről az ezzel összefüggő teendőket ténylegesen **D. F. L.-né** látta el. Az ő feladataihoz tartozott, hogy a szállítást végző sofőröktől a kiszállított műszaki cikkek vételárát átvegye, majd azzal a felperes, vagy a felperes rendelkezése szerint a kereskedők irányába elszámoljon. Ennek alapján az I. rendű alperes logisztikai tanácsadás címén állított ki számlákat felperessel szemben, amely azokat kiegyenlítette. **D. F. L.-né** 2008. július 1-én lopás büntette miatt tett feljelentést a rendőrségen. Sértetti vallomásában előadta, hogy aznap 11 millió forintot hozott el a ... szám alatti irodájukból. Ebből két különböző

helyszínen összesen 2.950.000 Ft-ot kifizetett, míg a fennmaradó, hozzávetőleg 8.000.000 Ft-ot ismeretlen tettes eltulajdonította. A II. rendű alperes az I. rendű alperes beltagja volt.

A felperes leszállított keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alpereseket egyetemlegesen 9.984.040 Ft tőkének, valamint utána 2008. július 1-től a kifizetésig járó késedelmi kamatnak a megfizetésére, valamint a perköltség viselésére. Előadta, hogy szóban létrejött megbízás alapján az I. rendű alperes logisztikai tevékenységet látott el számára. Ez egyebek mellett kiterjedt a kiszállított műszaki cikkek vételárának átvételére, valamint az azzal való elszámolásra is. Az I. rendű alperes részéről eljár **D. F. L.-né** azonban 2008. júliusában az így felvett pénzzel nem tudott elszámolni. Arra hivatkozott, hogy azt ismeretlen elkövető eltulajdonította tőle.

Alperesek ellenkérelmükben a kereset elutasítását indítványozták. Elismerték, hogy az I. rendű alperes szóbeli megállapodás alapján, a felperes részére logisztikai tanácsadó tevékenységet végzett, továbbá ezt a szolgáltatást valóban **D.-né** teljesítette. Azzal védekeztek azonban, hogy e tevékenység pénz, vagy letét kezelésére nem terjedt ki. Állították, hogy amennyiben erre mégis sor került volna, az csak és kizárólag a felperes és **D.-né** közötti külön megállapodás alapján létrejött munkaviszony keretében történhetett. Ebből olyan következtetés levonását kérték, miszerint azért az alperesek nem tartoznak felelősséggel.

Az elsőfokú bíróság 14. sorszám alatt hozott részítéletével kötelezte az I. rendű alperest, s amennyiben vagyona a tartozást nem fedezi, a II. rendű alperest 8.050.000 Ft és késedelmi kamata megfizetésére. A Fővárosi Ítéltábla 10.Gf.40.045/2010/3. számú végzésével az elsőfokú bíróság részítéletét hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. Indokolása szerint az elsőfokú bíróság a részítélete meghozatalakor nem megengedett módon járt el, amikor együttesen döntött a kereseti kérelem jogalapjáról és az általa bizonyítottak tekintett összegű követelésrészről. A részítélettel el nem bírált, fennmaradó követelésnek az elbírálttól eltérő jogalapja ugyanis nincsen, ezért az elsőfokú bíróság által folytatni kívánt eljárás ténylegesen a különbözeti követelés összezszerűségének, meglapozottságának a vizsgálatára irányulhat, amelynek csak közbenső ítélet esetén lenne helye. Ennek megfelelően utasította az ítéltábla az elsőfokú bíróságot arra, hogy az eljárási szabályok maradéktalan betartásával hozzon ismételt érdemi határozatot, az érintettek közötti jogviszony jellegének kétségmentes tisztázását követően.

Az elsőfokú bíróság ezt követően meghozott közbenső ítéletével megállapította, hogy a felperes és az I. rendű alperes közötti, 2008. július 1-jén is fennálló szerződést az I. rendű alperes megszegte, és az ebből eredő, az I. rendű alperest a felperessel szemben terhelő fizetési kötelezettségért - amennyiben az I. rendű alperes vagyona a tartozást nem fedezi - a II. rendű alperes teljes vagyonával felel. Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítás eredménye alapján nem látta

bizonyítottak, hogy **D.-né** a felperesnél munkaviszonyban állt. Álláspontja szerint ez kétséget kizáróan nem következett abból, hogy **D.-né** a felperes ügyvezetőjétől utasításokat kapott, és díjazása havi rendszerességű volt. Nem volt elegendő az alperesi érvelés alátámasztására az sem, hogy felperes **D.-nét** „aláírójaként”, illetve, **D.-né** feljelentésében magát felperes dolgozójaként tüntette fel, mert **D.-né** tevékenysége után I. rendű alperes számlázott felperes felé. A bíróság megállapította, hogy **D.-né** mindvégig az I. rendű alperes képviselőjében járt el, és a tanúk vallomása szerint a pénzek kezelésével kapcsolatosan napi szintű teendői voltak. Abból, hogy nem állt rendelkezésre bizonyíték arra nézve, hogy **D.-né** az I. rendű alperes által leszámolt díjon felül bármiféle egyéb jövedelmet húzott volna felperestől, arra következtetett, hogy a logisztikai tevékenység irányítása és a pénzkezelés egy jogviszony keretében ágyazódott. Az elsőfokú bíróság végeredményben megállapította, hogy a felperes és az I. rendű alperes között megbízással vegyes letéti szerződés jött létre, amely alapján az I. rendű alperest a neki átadott pénzösszeg őrzésének és a megbízás szerinti tartalommal harmadik személynek való kiszolgáltatásának a kötelezettsége terhelte. E kötelezettségének a teljesítésével pedig késedelembe esett. A bíróság kifejtette még, hogy a II. rendű alperes felelőssége az I. rendű alpereshez képest a Gt. szabályai szerint mögöttes, alperesek felelőssége nem egyetemleges.

A közbenső ítélettel szemben az alperesek terjesztettek elő fellebbezést. Elsődlegesen annak megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását, másodlagosan a hatályon kívül helyezését kérték. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság a tényállást hibásan és hiányosan állapította meg, abból helytelen jogi következtetéseket vont le. A perben érintett személyek közötti jogviszonyokat - a hatályon kívül helyező végzés utasítása ellenére - nem tisztázta megnyugtató módon, holott ez újabb, az érdemi határozat meghozatalának elengedhetetlen feltétele lett volna.

A felperes ellenkérelme az elsőfokú közbenső ítélet helybenhagyására irányult.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a fellebbezés nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a kereset jogalapjának tisztázásához szükséges mértékben feltárta, az abból levont jogi következtetéseket az ítéltábla nagyrészt osztotta. Indokait azonban az alábbiak szerint egészíti ki.

A Pp. 164. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a per eldöntéséhez szükséges tényeket annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy a bíróság valamilyen tényt valóban fogadjon el. A Pp. 3. § (3) bekezdése pedig kimondja, hogy ennek esetleges sikertelenségét a perben a bizonyítás terhét viselő fél hátrányára kell figyelembe venni.

A felperes keresetében a megbízási szerződés alapján felvett pénzösszeg kiadása iránt támasztott igényt az I. rendű alperessel, mint megbízottal, valamint annak beltágjával, a II. rendű alperessel szemben. Az alperesek a megbízási szerződés

létrejöttét nem vitatták, de azzal védekeztek, miszerint az abban kikötött megbízotti szolgáltatás a pénz átvételére és kezelésére nem terjedt ki, ezért a megbízási jogviszony keretében, azzal kapcsolatban sem elszámolási kötelezettséggel, sem pedig megbízotti felelősséggel nem tartoznak.

A törvény idézett rendelkezéseire, valamint a peres felek jogviszonyára, a felperes kereseti kérelmére, továbbá az alperes most ismertetett védekezésére figyelemmel, a perben a felperesre hárult a bizonyítási kötelezettség azzal kapcsolatban, hogy az I. rendű alperessel kötött megbízási szerződésben kikötött megbízotti szolgáltatások magukba foglalták a követelt pénzösszeg átvételének, kezelésének, valamint az azzal való elszámolásnak a kötelezettségét is. E téren a felek egyezően adták elő, hogy a közöttük nem vitás megbízási szerződést nem foglalták írásba. Ezért az annak tartalmát kitevő jogok és kötelezettségek a kihallgatott tanúk vallomásai, valamint a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok alapján voltak feltárhatók.

A becsatolt számlák alapján az volt megállapítható, hogy az I. rendű alperes rendszeres logisztikai tanácsadó tevékenységet végzett a felperes részére és ennek ellenértékéről állított ki számlákat, amelyeket a felperes befogadott és kiegyenlített. E tevékenységgel kapcsolatban a II. rendű alperes személyes meghallgatása során azt adta elő, hogy logisztikai végzettséggel csak édesanyja, **D.-né** rendelkezett, akinek feladatát képezte a felperes fuvarozási tevékenységének a megszervezése és hatékonytá tétele, míg saját maga a logisztikai tevékenységhez nem ért. A felek nyilatkozataiból megállapítható volt az is, hogy a felperes és az I. rendű alperes között csupán egyetlen jogviszony, a szállítások megszervezésére irányuló megbízási jött létre. Nem volt vitatott továbbá az sem, hogy az I. rendű alperes részéről ezt a tevékenységet **D.-né** végezte.

A felperes 12. sorszám alatt csatolt szabályzata tartalmazta **D.-né**nek a szállítások megszervezésével, fuvarlisták készítésével kapcsolatos teendőit. Ebből kitűnik, hogy a raktári kiadásért is felelősséggel tartozott. **D.-né** tanúként azt vallotta, hogy pénzkezelést 2007. októberétől kezdve végzett, és decembertől kezdve napi szinten milliós nagyságrendű összegek kerültek hozzá. A sofőröktől átvett pénzekből számla ellenében költhetett raktárbérletre, járműjavításra. A felperessel nem naponta, hanem egy-két héten belül kellett elszámolnia. Az utasításokat nagyobb részt **T. Zs.** felperesi ügyvezetőtől kapta telefonon. A kihallgatott sofőrök lényegében egyezően vallották, hogy a kiszállítást követő napon a számlákat, a pénzt és a fuvarlistát minden esetben **D.-né**nek adták át. Mindezek alapján megállapítható volt egyfelől, hogy nem alkalmi jelleggel, hanem huzamosabb időn keresztül, napi rendszerességgel látott el olyan feladatot, hogy a pénzt begyűjti és azzal a felperes vagy a szállítók felé elszámol. Másfelől következett ebből az is, hogy a pénzek kezelését a logisztikai tevékenységéhez kapcsolódóan végezte.

Az azonos személy által, egy meghatározott tevékenységhez kapcsolódó különböző rész-feladatok valóban együttesen értékelendők, ezért helytállóan következtetett az elsőfokú bíróság a jogviszony egységességére. A felperes és az I. rendű alperes között a felek egyező előadása szerint létrejött megbízási tartalmi elemeihez képest

nem volt olyan bizonyíték, mely a munkaviszonyra jellemző kiterjedt munkáltatói utasítási jogra, a kifejezetten adott helyen és időben személyesen végezhető munkára, vagyis a felperes és **D.-né** közötti munkaviszony fennálltára utalt volna. A bizonyítékok értékelése alapján így az elsőfokú bíróságnak ugyancsak helyes volt a munkaviszony hiányára vonatkozó megállapítása.

Nem osztotta viszont az Ítéltábla az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását, hogy a felek között megbízással vegyes letéti szerződés jött létre. Letéti szerződés, vagy egy szerződésben letéti elem akkor állapítható meg, ha a felek megállapodása valamely dolog időleges megőrzését célozza. A felperes és az I. rendű alperes között létrejött szerződés alapján ezzel szemben az I. rendű alperes meghatározott tevékenység ellátásának a keretében, a tevékenység részeként vállalta azt, hogy a felperes utasítása szerint az alkalmazottaktól pénzt vesz át, és azzal elszámol. Az I. rendű alperesnek a pénz átvételére és kiszolgáltatására vonatkozó kötelezettsége egyazon megbízói utasítás folytán keletkezett, csak az elszámolás történt meg közöttük ténylegesen egy későbbi időpontban. A pénzzel való rendelkezéssel összefüggő elszámolási kötelezettség azonban nem jelentett többletet a megbízó és a megbízott jogaihoz-kötelezettségeihez képest. Ettől a felek közötti jogviszony még részben sem vált letéti jellegűvé.

A Ptk. 474. § (1) bekezdése szerint a megbízási szerződés alapján a megbízott köteles a rábízott ügyet ellátni. A (2) bekezdés úgy rendelkezik, hogy a megbízást a megbízó utasításai szerint és érdekének megfelelően kell teljesíteni.

A felperes és az I. rendű alperes közötti megbízás teljesítéséhez hozzátartozott, hogy az I. rendű alperes teljesítse a felperesnek az átvett pénz kiszolgáltatására vonatkozó utasításait. Kötelezetti késedelem esetén a Ptk. 300. § (1) bekezdése alapján a teljesítés tőle követelhető.

Nem volt szükséges a perben az I. rendű alperes és **D.-né** közötti jogviszony tisztázása. A Ptk. 475. § (1) bekezdésének értelmében ugyanis a megbízott igénybe veheti más személy közreműködését, ha ehhez a megbízó hozzájárult. A megbízó hozzájárulása alakszerű kötöttségek nélkül, akár ráutaló magatartással is megadható. A perbeli esetben is ez a helyzet állt elő azzal, hogy **D.-né** - a vallomása szerint - közvetlenül a felperes ügyvezetőjétől kapta az utasításokat.

A bíróság a Pp. 213. § (3) bekezdése alapján közbenső ítéletével a keresettel érvényesített jog fennállását állapíthatja meg, amennyiben a jog fennállása és a követelés összege (mennysége) tekintetében a vita elkülöníthető. Szerződés teljesítése iránt indított perben ez a teljesítési kötelezettség megállapítását jelenti. A követelés összegére lefolytatott bizonyítást követően immár a marasztaláshoz tartozik majd annak kimondása, hogy a teljesítés a jogszabály szerint az egyes alpereseket milyen sorrendben terheli.

Ezért az előzőekben kifejtett indokok alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét - annak helyesbítése mellett - a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

, 2011. április 27.

. Molnár Ambrus s. k. a tanács elnöke, Dr. Csóka István s. k. előadó bíró, Dr. Lente Sándor s. k. bíró

Fővárosi Ítéltábla
6.Pf.20.046/2012/5.

A Fővárosi Ítéltábla a Rumi Csaba Ügyvédi Iroda; ügyintéző: dr. Rumi Csaba ügyvéd által képviselt felperesnek, a dr. Réti Sándor ügyvéd által képviselt I. rendű, és II. rendű alperesek ellen, tartozás megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2011. november 14. napján meghozott, 6.G.41.103/2008/33. számú ítélete ellen, az alperesek részéről 34. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit pedig helybenhagyja.

Kötelezi az alpereseket, hogy 15 nap alatt fizessenek meg a felperesnek egyenként 100.000-100.000 (százezer) forint másodfokú perköltséget, valamint térítsenek meg az államnak felhívásra külön-külön 223.500-223.500 (kettőszázhuszonháromezer-öttszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes műszaki cikkek gyűjtőfuvarban történő házhozszállításával foglalkozik. Megbízása alapján az I. rendű alperes a szállítások megszervezésével kapcsolatos logisztikai tevékenységet végzett számára. Az ezzel összefüggő teendőket az I. rendű alperes részéről **D. F. L.-né** látta el. Az ő feladatát képezte, hogy a szállítást végző sofőröktől a kiszállított műszaki cikkek vételárát átvegye, és azzal a felperes, vagy a felperes rendelkezése szerint a kereskedők irányába elszámoljon. A II. rendű alperes 2004. július 21. és 2010. december 6. között az I. rendű alperes beltagja volt.

D. F. L.-né 2008. július 1-én lopás bűntette miatt tett feljelentést. Sértetti vallomásában előadta, hogy aznap 11 millió forintot hozott el a ... szám alatti irodából. Ebből két különböző helyszínen összesen 2.950.000 Ft-ot kifizetett, a fennmaradó összeget viszont ismeretlen tettes tőle eltulajdonította.

Az I. rendű alperes az átvett pénzzel teljes körűen a felperes felszólítása ellenére sem számolt el. A felperes ezért leszállított keresetében 9.984.040 Ft, és utána 2008. július 1-től a kifizetésig késedelmi kamat egyetemleges megfizetését kérte az alperesektől.

A bíróság jogerős közbenső ítéletében megállapította, hogy az alperesek felelősséggel tartoznak a felperes és az I. rendű alperes között 2007. június havában létrejött megbízási szerződésből származó kötelezettségek teljesítéséért.

Az alperesek védekezése szerint az elszámolási kötelezettségük mértéke tekintetében a bizonyítás a felperest terhelte. A becsatolt, elektronikus adattartalomról utólag kinyert fuvarlisták a kereset összegszerűségének alátámasztására alkalmatlanok. A gépjárművezetőktől ténylegesen átvett pénz összege ugyanis a fuvarlistában feltüntetett adatoktól eltérhetett, egyrészt azok pontatlansága, másrészt a javítási költségek levonása miatt. Kizárólag az eredeti szállítólevelek (fuvarlisták) alapján lett volna megállapítható a visszafizetendő összeg nagysága. Ezek hiányában a felperes bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget. Az I. rendű alperes kérte továbbá a felperes követelésébe beszámítani a 2008. május-június hónapokban elvégzett logisztikai tevékenysége számla szerinti 600.000 Ft ellenértékét, valamint annak 2008. július 21-től számított kamatát.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az I. rendű alperest - és amennyiben a társaság vagyona a követelést nem fedezi - a II. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 7.450.000 Ft-ot és annak 2008. július 2-ától a kifizetés napjáig a minden naptári félév teljes idején az érintett félév előtti utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt mértékét. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Indokolásában **D.-né** feljelentése és tanúvallomása alapján megállapította, hogy a kérdéses napon az I. rendű alperes a felperes megbízásából

11.000.000 Ft-ot vett fel azzal, hogy azokat meghatározott helyen kifizesse. Álláspontja szerint a felek között nem volt vitás, hogy e kötelezettségének 1.140.000 Ft, illetve 1.810.000 Ft erejéig tett eleget. Ebből arra következtetett, hogy a rábízott pénzből még 8.050.000 Ft-nak kellett a birtokában lennie. Kifejtette, hogy az elektronikus adattartalomról utólagosan kinyert okiratok az alperes vitatásával szemben nem voltak alkalmasak annak bizonyítására, hogy az abban megjelölt összegeket az alperes valóban teljes egészében átvette. A tanúvallomások alapján sem tartotta kétséget kizáró módon megállapíthatónak, hogy a megbízott korábban átvett pénzzel is rendelkezett. Ezért álláspontja az I. rendű alperes az általa bizonyosan el nem számolt 8.050.000 Ft-ot meghaladó mértékben nem volt marasztalható. A felperes elismerése alapján bizonyított ténynek tekintette, hogy az I. rendű alperes kéthavi díját elmulasztotta megfizetni. Ennek beszámítására tehát az I. rendű alperes jogosult volt. Az alperes a rábízott pénzösszeget a felperes által meghatározott személyeknek 2008. július 1-jén nem fizette ki, ennek következtében késedelembe esett. Rámutatott ugyanakkor, hogy az I. rendű alperes tartozásáért a II. rendű alperes csak abban az esetben felel, ha a társasági vagy a követelést nem fedezi. Ezért a két alperes egyetemleges marasztalására nem látott lehetőséget.

Az elsőfokú ítélet kihirdetését követően 2011. november 29-én az I. rendű alperes a kényszer-végelszámolását rendelték el.

Az ítélettel szemben az alperesek éltek fellebbezéssel, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan a hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára való utasítását kérték. Fellebbezésükben azzal érveltek, hogy a kereset összecszerűségének alátámasztásához a felperesnek kellett volna bizonyítania, hogy 2008. július 1-jén az átvett pénz mekkora részével rendelkeztek és ebből milyen összeg erejéig terhelte őket elszámolási kötelezettség. Változatlanul utaltak arra, hogy kötelezettségük mértékére nézve kizárólag az utánvétekre vonatkozó eredeti számlák és szállítólevelek alapján lettek volna megalapozott megállapítások tehetők.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a fellebbezések nem megalapozottak.

Fellebbezés hiányában a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján jogerőre emelkedett az elsőfokú ítéletnek a felperes 7.450.000 Ft-ot és késedelmi kamatát meghaladó keresetét elutasító rendelkezése.

A Pp. 213. § (3) bekezdése értelmében meghozott jogerős közbenső ítélet szerint a felperes és az I. rendű alperes között létrejött megbízási szerződés alapján az alperesek teljesítési kötelezettsége a felperessel szemben fennáll. A közbenső ítélethez fűződő anyagi jogerő hatás folytán a Pp. 229. § (1) bekezdésére, és a PK 195. számra figyelemmel a felperest megillető követelés összege (mennyisége)

tekintetében lefolytatott eljárás során a keresettel érvényesített jog fennállása már nem volt vitatható.

A Ptk. 474. § (2) bekezdése alapján a megbízást a megbízó utasításai szerint és érdekének megfelelően kell teljesíteni.

A Ptk. 479. § (2) bekezdése pedig úgy rendelkezik, hogy a szerződés megszűnésekor a megbízott köteles elszámolni és ennek keretében a megbízónak mindazt kiadni, amihez a megbízás teljesítése céljából vagy eljárása eredményeképpen jutott, kivéve amit abból a megbízás folytán jogosan felhasznált.

A törvény idézett, a megbízott elszámolási kötelezettségére vonatkozó rendelkezése diszpozitív. A szerződésük tartalmának a meghatározása során a Ptk. 200. § (1) bekezdése alapján a feleknek lehetőségük volt arra, hogy a törvénynek e kötelező alkalmazást nem igénylő rendelkezésétől eltérjenek, és az elszámolás módjáról és esedékességéről másképp rendelkezzenek. Az I. rendű alperes részéről a megbízás teljesítése érdekében eljáró **D.-né** tanúvallomásában megerősítette, hogy tevékenységét mindenkor a felperes ügyvezetőjének, **T. Zs.-nak** az utasításai szerint kellett végeznie. Az utasítások kiterjedtek az átvett pénzzel való időszakonkénti elszámolásra is. A felek előadása egyező volt abban a tekintetben, hogy az I. rendű alperes a 2008. július 1-én felvett pénzzel a felperes felszólítására nem tudott - teljes körűen - elszámolni.

A fellebbezési eljárásban az alperesek elszámolási kötelezettsége alapján visszafizetendő pénz igazolt összege volt vitás. Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének az alperesek felelősségének módjára és mértékére vonatkozó megállapításaival teljes egészében egyetértett, ezért a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján csupán utal az ítélet helyes indokaira. A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel pedig kiemeli az alábbiakat:

Az elszámolás a jogi természete szerint a valamilyen jogviszony alapján, meghatározott rendeltetéssel átvett dologról való számadás. Feltételezi, hogy a jogosult az elszámolás alá vagyontárgyat, vagy pénzt a rendeltetésének megjelölése mellett valamikor átadta, a kötelezett pedig meghatározott ideig azzal rendelkezett. Ebből következően az elszámolás kötelezettségét megalapozó tényeket, különösen a pénz elszámolás kötelezettségével való átadását és annak összegét a felperesnek kellett bizonyítania. Ezzel szemben az alpereseket terhelte annak bizonyítása, hogy az átvett pénzt, vagy annak egy részét jogosan felhasználták, a rendeltetésének megfelelő célra fordították, illetve, az elszámolási kötelezettségüknek már eleget tettek. **D. F.-né** a rendőrségi feljelentésének tétele alkalmával, és tanúkénti kihallgatása során is elismerte, hogy az átvett 11 millió forintból csak a feljelentésében megjelölt két összeget fizette ki, egyéb kiadása aznap nem volt. Ebből okszerűen következett, hogy a pénz további része nála maradt, és arra az elszámolás kötelezettsége kiterjedt. Az alperesek ellenkérelmükben nem tudták megjelölni, hogy kötelezettségük ehhez képest mennyivel lenne kevesebb. Arra vonatkozó indítvánnyal sem éltek, hogy az őket

terhelő bizonyítás érdekében a bíróság a Pp. 190. § (2) bekezdése alapján a felperest kötelezze meghatározott eredeti okiratok bemutatására. A bizonyítás sikertelenségének következményét a Pp. 3. § (3) bekezdése alapján pedig nekik, és nem a felperesnek kellett viselnie.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a főkötelezett I. rendű alperest, illetve mögöttes felelőssége alapján feltételes hatállyal a II. rendű alperest helyesen marasztalta. Ezért az ítéletábra az érdemben helyes ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperesek fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-ának utalása folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelesek a felperes ügyvédi munkadíjából álló másodfokú perköltségét, illetve az Itv. 59. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján a feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket megfizetni.

, 2012. július 4.

. Molnár Ambrus s. k.
a tanács elnöke
. Csóka István s. k.
s. k.
előadó bíró

Dr. Lente Sándor
bíró